

הם שבִּעָה כְּשֶׁאֵת שְׂבִיעָה פְּסָאוֹת שְׂבִעָה
בְּשִׁבְעָה, שְׂבִעָה הִכְלוֹת שְׂבִעָה
בְּשִׁבְעָה, וְכֹךְ הַמְּמַנִּים הֵם שְׂבִעָה
בְּשִׁבְעָה.

הַלְוִיָּתָן שֶׁל הַיָּם זֶה צְדִיק, הָרֹאשׁ,
שֶׁהוּא הַעֲמֹד הָאֲמֻצְעִי, מְגִיעַ עַד
הַיָּם הַשְּׂבִיעִי שֶׁהוּא הָרֹאשׁ שֶׁל
כֶּלֶם, וְשִׁתִּי כִנְפֵיו וְשִׁנֵּי קִשְׁקָשִׁים
בְּאַרְבָּעָה יָמִים שְׁעוֹרִם, שְׁעוֹר
הַזָּב שֶׁל הַנֶּחֱשׁ מְגִיעַ עַד הַיָּם
הַשְּׂבִיעִי הָאֲחֵרוֹן, שֶׁהוּא כּוֹלָל
שְׂבִעָה יָמִים, שְׁעֲלִיו נֶאֱמַר שְׂבִעַ
בַּיּוֹם הַלְּלִיתִּיד.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּנֵי הָרִי בְּעֲלִי
הַמְּגַנִּים יוֹרְדִים מְלַמְעָלָה,
מְלַבְּשִׁים שְׂרִיָּו, קִשְׁתוֹתֵיהֶם
קִשְׁתוֹת אֵשׁ, וְרַמְחֵיהֶם אֵשׁ,
וְחַרְבוֹתֵיהֶם לְהַכָּה, כֶּלֶם בְּעֲלִי
עֵינָם, בּוֹדָאֵי הָרִי בְּעֲלִי הַמְּגַנִּים
בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ, וְאֵלוּ בָּהֶם
יִתְעוֹרְרוּ לְעִרְףָּ קָרֵב לְמַעְלָה.

וְדָא עוֹד, אֵלָא שְׁהָרִי הַדָּג הַגְּדוֹל
בָּא, רַב הַמְּנוּנָא סְבָא, וְדָאֵי בְּכַמָּה
דְּגָיִם חִילוֹת קְדוּשִׁים שֶׁל תְּלַמִּידֵי
חֲכָמִים שְׂמַתְרַבִּים בֵּינֵם, כַּעַת
צְרִיף לְפָרֵשׁ לָהֶם רֶשֶׁת, לְהִיּוֹת
בְּרִשְׁתָּנּוּ, וּלְבַעֲלֵי הַמְּגַנִּים כְּלִי
קָרֵב, כַּעַת צְרִיף לְתַקֵּן בְּקֹלַע
בְּאַבְנֵי קֹלַע, בְּקִשְׁתַּת בַּחֲצִים שֶׁל
הַקִּשְׁתַּת, בְּרַמַּח, בְּסִיף, הַחֹזֵק מִגֵּן
וְצִנָּה, שֵׁישׁ בְּעֲלִי מְגַנִּים שֶׁהֵם
נְלַחְמִים עִם סוּסִים, וַיֵּשׁ אַחֲרֵיהֶם
שֶׁהֵם רְגָלִים, שְׁעֲלִיהֶם נֶאֱמַר
בִּיצִיאַת גְּלוֹת מִצְרַיִם, כִּשְׁשׁ
מֵאוֹת אֶלֶף רְגָלִי וְגוֹמֵר.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר:
שְׁמַעוּ הָרִים אֵת רִיב יְהוֹ"ה, מִי
הָרִיב? זֶה שְׂכִינָה, שֶׁהִיא רִיב
יְהוֹ"ה, שֶׁהִיא רִיב גְּדוֹל בְּשִׁבִיל
בְּנֵיהָ, הִיא רִיב בְּרַבִּי וְרַבֵּן וְרַבָּא,
רִיב וְדָאֵי עִם כָּל הַתְּנָאִים
וְהָאֲמוֹרָאִים, שֶׁהִיא מְרִיבָה
עִמָּהֶם בְּשֵׁשׁ סְדְרֵי מְשֻׁנָּה

בְּשִׁבְעָה, שְׂבִעַ הִכְלוֹת שְׂבִעָה בְּשִׁבְעָה, וְהָכִי
מְמַנֵּן אֵינוֹן שְׂבִעָה וְשִׁבְעָה.

לְוִיָּתָן דִּימָא דָא צְדִיק, רִישָׁא דְאִיהוּ עֲמוּדָא
דְאֲמֻצְעִיתָא, מְטִי עַד יִמָּא שְׂבִיעָאָה
דְאִיהִי רִישָׁא דְכִלְהוּ, וְתַרִּין גְּדַפּוּי וְתַרִּין
קִשְׁקָשִׁין בְּאַרְבַּע יָמִים שְׁעוֹרִיָּהוּ, שְׁעוֹר דְזַנְבָּא
דְחוּיָא מְטִי עַד יִמָּא שְׂבִיעָאָה בְּתַרְרָאָה, דְאִיהוּ
כְּלִילָא שְׂבִעַ יָמִים, דְעֲלִיהָ אֲתַמַּר (תהלים קיט)
שְׂבִעַ בַּיּוֹם הַלְּלִיתִּיד.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִי, הָא מְאָרִי תְרִיסִין קָא
נְחַתִּין מְלַעֲלִילָא, מְלוּבְּשִׁין שְׂרִיָּין,
קִשְׁתוֹתֵיהוֹן קִשְׁתֵּי אֵשׁ, וְרוּמְחֵיהוֹן אֲשָׁא,
וְסִיפֵיהוֹן לְהַכָּה, כֶּלְהוּ מְאָרִי עֵינָיוֹן, בּוֹדָאֵי
הָא מְאָרִי תְרִיסִין בְּבֵי מְדַרְשָׁא, וְאֵלִין בְּהוֹן
יִתְעוֹרוֹן לְאַגְחָא קָרְבָא לְעִילָא.

וְדָא עוֹד אֵלָא דְהָא נִינָא רַבְרָבָא קָא אֲתַיָּא,
רַב הַמְּנוּנָא סְבָא, וְדָאֵי בְּכַמָּה נִוּוּן
חִיָּלִין קְדִישִׁין דְתַלְמִידֵי חֲכָמִים, דְמַתְרַבִּין
בְּיִמָּא, כַּעַן צְרִיף לְפָרֵשׁא לֹוֹן רֶשֶׁת, לְמִיהוּי
בְרִשְׁוֹת דִּילָן, וְלְמְאָרִי תְרִיסִין מְאָנִי קָרְבָא, כַּעַן
צְרִיף לְאַתְקָנָא בְּקִירְטָא בְּאַבְנֵין דְקִירְטָא,
בְּקִשְׁתָּא בְּגִירִין דְקִשְׁתָּא, בְּרוּמְחָא, בְּסִיפָא,
הַחֹזֵק מִגֵּן וְצִנָּה (תהלים לה ב), דְאִית מְאָרִי תְרִיסִין
דְאֵינוֹן מְגִיחִין בְּסוּסוֹן, וְאִית אַחֲרָנִין דְאֵינוֹן
רְגָלִין, דְעֲלִיָּהוּ אֲתַמַּר בְּמַפְקָנוּתָא דְגְלוּתָא
דְמִצְרָאֵי, כִּשְׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף רְגָלִי וְגוֹמֵר (שמות
יב לז).

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר, שְׁמַעוּ הָרִים אֵת
רִיב יְהוֹ"ה (מִיכָה ו ב), מְאָן רִיב, דָּא
שְׂכִינָתָא, דְאִיהִי רִיב יְהוֹ"ה, דְאִיהִי רִיב רַב,
בְּגִין בְּנָהָא, אִיהִי רִיב בְּרַבִּי וְרַבֵּן וְרַבָּא, רִיב
וְדָאֵי בְּכִלְהוּ תְנָאִים וְאַמּוֹרָאִים, דְאִיהִי מְרִיבָת

בשכיל בעלה, שהוא העמוד
האמצעי, כולל ששה סדרים.

ועליהם נאמר או יחזק במקווי
יעשה שלום לי, שלום יעשה לי
שני שלומות, אחד בעמוד
האמצעי ואחד בצדיק, שעליהם
נאמר שלום שלום לרחוק
ולקרוב, שבגלות נאמר בעמוד
האמצעי מרחוק יהו"ה נראה לי,
צדיק קרוב לה, ובגלות נאמר
טוב שכן קרוב מאח רחוק.

ומשום זה שמעו הרים - אלו
האבות, את ריב יהו"ה - זו
שכינה, שהיא ריב עם האבות,
משום שמרחיקים אותה מבעלה,
שהם נקראו אמוראים, והאיתנים
מוסדי ארץ - אלו הם התנאים,
ואלו תנאים איתנים בהפוך
אותיות, והם נצח והוד, (צדיקים)
איתני עולם, והרי איתן בהפוך
אותיות תנאי"א, שמסייע לו
בגלות, ועליה נאמר איתן מושבך
ושם בסלע קנף.

והסלע הזה (נאמר בה שלא יצא אלא
טפות טפות של מים של התורה בפסקות הללה,
ובשכיל וך משה את הסלע במטהו פעמים, זה
גרם שלא יוצא ממנו אלא טפות
טפות, מעט שם מעט שם, וכמה
מחלוקות על הטפות הללו, ומי
גרם את זה? המורים, שנאמר
בהם כל המורה הלכה בפני רבו
חייב מיתה, ומשום זה שמעו נא
המורים, ובשכילם, ויך משה את
הסלע במטהו פעמים, שאם לא
שהפה בו, לא היו טורחים
ישראל ותנאים ואמוראים בתורה
שבעל פה, שהיא סלע, אלא
נאמר בו ודברתם אל הסלע, ונתן
מימיו בלא טרח, ויהיה מתקיים
בהם ולא ילמדו עוד וגומר, והיה
יוצא מים בלי קשיה ומחלקת
ופסק, משום שבשכינה נאמר

בהון בשית סדרי משנה, בגין בעלה דאיהו
עמודא דאמצעיתא, כליל שית סדרין.

ועליהו אתמר (ישעיהו כז ה) או יחזק במקווי,
יעשה שלום לי, שלום יעשה לי, תרי
שלמי, חד בעמודא דאמצעיתא, וחד בצדיק,
דעליהו אתמר (שם נז ט) שלום שלום לרחוק
ולקרוב, דבגלותא אתמר בעמודא דאמצעיתא
מרחוק יהו"ה נראה לי (ירמיהו לא ב), צדיק קרוב
לה, ובגיניה אתמר (משלי כז לה) טוב שכן קרוב
מאח רחוק.

ובגין דא שמעו הרים אלין אבהן, את ריב
יהו"ה דא שכונתא, דאיהי ריב עם
אבהן, בגין דמרחקין לה מבעלה, דאינון
אתקריאו אמוראים, והאיתנים מוסדי ארץ
אלין אינון תנאים, ואלין תנאים איתני"ם
בהפוך (דף טז ע"א) אתוון, ואינון נצח והוד
(צדיקים) איתני עולם, והא אית"ן בהפוך אתוון
תנאי"א דמסייע ליה בגלותא, ועלה
אתמר (במדבר כד כא) איתן מושבך ושם בסלע
קנף.

והאי סלע (אתמר בה דלא נפיק אלא טפין טפין דמיא
דאורייתא באלין פסקות ובגין ויך משה את הסלע במטהו
פעמים (במדבר כ יא) דא גרים ד) לא נפיק מינה אלא
טפין טפין זעיר שם זעיר שם, וכמה מחלוקות
על אלין טפין, ומאן גרים דא, המורים,
דאתמר בהון כל המורה הלכה בפני רבו חייב
מיתה, ובגין דא שמעו נא המורים, ובגיניהו
ויך משה את הסלע במטהו פעמים, דאם לא
דמחא בה לא הו טרחין ישראל ותנאים
ואמוראין באורייתא דבעל פה דאיהי סלע,
אלא אתמר בו (שם ח) ודברתם אל הסלע ונתן
מימיו בלא טרח, ויהיה מתקיים בהון ולא
ילמדו עוד וגומר (ירמיה לא לג), והוה נפיק מיא בלא קשיא ומחלקת ופסק,